

Hostes vingueren...

EL BE NEGRE SETMANARI SATÍRIC.

...que se'ls endugueren

Any V - Núm. 185

Barcelona, 9 de gener de 1935

Preu: 20 cèntims

SOKA

A SUBÈCIA

—Què tenen, pobres, que estan tan aclaparats? —El rei els vol explicar els seus vint-i-set anys d'experiència constitucional.

El "Be" a la Cibeles

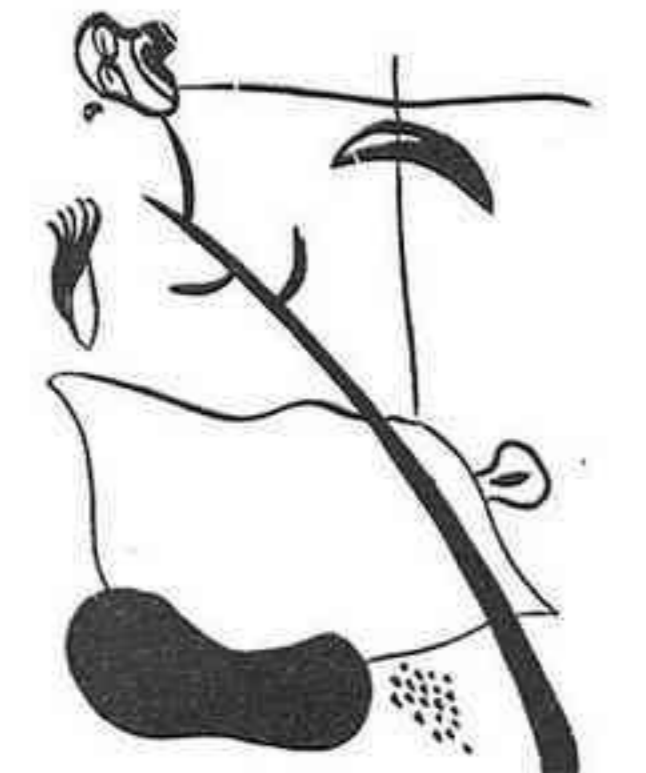
En nostre especial en aquest número, don Melquíades... Aquesta és la seva opinió sobre altres personalitats hispanes...

ta, Fernández Flores es el escritor de la Revolución, y ya saben todos que yo soy un revolucionario...

Don Melquíades ha fet públiques unes dades biogràfiques molt originals sobre el nou ministre d'Instrucció també Pública...

—Una pregunta per acabar: Quan governarà, vostè? —Inmediatament. No puede haber sobre eso ninguna duda...

Aquest número d'EL BE NEGRE ha passat per la censura.

Tal com veuen la Plaça de Catalunya els lectors del darrer número de "D'ací i d'allà".

ARA ANIREM BE!

La Constitució reformada pacificarà definitivament els esperits

Amb unes pretensions realment excessives, els diaris que ells mateixos s'anomenen seriosos amb aquella coneguda immodèstia...

serà exercido por un Presidente de la República aconsejado por su confesor. Artículo 6.º El poder legislativo será ejercido por dos Cámaras...

propietarios. Nadie que no sea propietario al promulgarse esta Constitución, podrá serlo después. Artículo 16. La pobreza del obrero es un derecho que será respetado por las clases dirigentes.

Artículo primero. España es una República de confesores, penitentes y monárquicos de todas clases. Artículo 2.º El jefe del Estado español ostentará el título de rey y el cargo será hereditario.

Artículo 11. La República Española es eclesiástica. La religión del Estado es la Católica Apostólica Romana Más Papista que el Papa. Artículo 12. Todos los españoles tienen el derecho de recibir instrucción y el deber de recibirla...

Artículo 21. La República Española podrá afectar la forma monárquica siempre que un miembro de la familia Borbón q. D. g. lo reclame en papel de oficio reintegrado con póliza de diez céntimos de la perilla. Artículo 22. Como Ley Complementaria de la presente Constitución, sigue vigente lo del Embudo.

POLÍTICA INTERNACIONAL —Som Laval i hem de ballar!...

Notes de societat

El general Ardanaz ha estat reintegrat a l'exèrcit amb el grau de tinent general i ha passat a la reserva. Naturalment, reservat per al pròxim Directori. El felicitem.

Don Alejandro Lerroux ha sofert una petita operació a l'ull esquerre. Cosa de les esquerres havia d'ésser. Celebrem el seu restabliment. I més n'hi hagués!...

Aquest número ha passat per la prèvia censura.

Si algun radical no ha rebut encara la creu del Mèrit Naval, pot passar a recollir-la pel Real Circulo Republicano del Passeig de Gràcia.

SOKA

MATI DEL DILLUNS

—Aquests bandarres són aquells que vivien de la nostra riquesa!

La premsa i la ràdio

Quan la Premsa féu les mil i una gestions per aconseguir que la ràdio limités els anuncis que pel broc gros abocava al si de les famílies...

IL·LUSIONS! El Sr. Cirera i Voltà, governador general

La notícia que la notícia estava amb la major reserva havia despertat la nostra curiositat des del primer dia. Però quan llegíem a El Matí, el matí del dia 5, que el senyor Lerroux havia dit als periodistes que l'única notícia d'interès polític era la visita del senyor Cirera (volia dir el senyor Cirera i Voltà, però com que li tenen franquesa li diuen senyor Cirera a seques) representant de la Ceda a Catalunya, el qual li havia mostrat el seu sentiment (quines coses d'ensenyar!) per l'orientació que es donava a la política catalana, i que ell li havia contestat que el Govern no realitza cap política a Catalunya per tal com el governador general no havia tomenyat d'actuar i que quan començés la seva actuació ja en parlarien, la cosa ens va intrigar i vàrem esperar amb impaciència la tornada del senyor Cirera i Voltà per interrogar-lo.

VIGÍLIA DE REIS

—No, fill, no et facis il·lusions; ara ja ets major d'edat.

—Doncs veuà — li contestàrem sense embuts—. Era perquè ens parlés del seu viatge i dels seus resultats.

—Dels resultats meus o dels resultats del meu viatge?

—De tots dos.

—Ja permetrà que li mostri una gran reserva. Els periodistes són molt indiscrets. I ens la mostrarà.

Efectivament, era molt gran; però nosaltres, que hi anàvem previnguts, desferem un paquet que portàvem i li mostrarem la nostra, que era més gran encara que la seva. Aleshores, tranquil·litat, ens digué:

—Com pot suposar, no seria prudent parlar del meu nomenament de governador general de Catalunya; però amb vostè puc ésser franc. Sóc jo.

—Ah! Mostè...

—Sí, jo. Vostè comprendrà que havia d'haver-hi alguna raó per la qual no arribés el nomenament del senyor Portela i Valladares i era senzillament perquè no era ell el nomenat.

—Però, aleshores, perquè no venia el de vostè?

—Perquè ell no era nomenat, però jo *encara* no havia estat nomenat. Fixi's en el matís.

—I ara?

—Ara tinc el nomenament a la butxaca; però com que és un càrrec de molt compromís, s'ha de portar molt amagat i amb molta discreció; no li puc ensenyar.

—Però, quan es faci públic...

—No hi ha cap necessitat de fer-se públic; ja li he dit que jo sóc un senyor de compromís i aquestes coses no m'agraden. A més, si es sabés no podria portar a cap la meua labor.

—Ah, la seva labor; és veritat que és agrícola. I la seva labor, quina serà?

—Una labor de fons orientada segons els postulats ideològics del partit al qual pertanyo, la Ceda, però també segons els altres postulats, tradicionals aquests, de la propietat rural catalana, desconeguda per la major part dels catalans.

—Desgraciadament, és cert.

—No! Afortunadament. Afigurei's si tot això dels postulats i de la terra s'hagués de repartir entre tots els catalans, com quedàrem els que ara tenim un tros de terra? Això són idees de rabassaire!

—Perdoni. Així, què pensa fer?

—De primer, com tant bé ho ha dit el nostre líder don José María, *mano clara y justicia rápida*, i al que protesti, *palo*.

—I aplicareu la Llei de Conreus.

—I ara? No veu que no hi ha Parlament català? Què hem d'aplicar una llei que és un *robo*!

—No, si volem dir la llei que ha fet votar el ministre d'Agricultura.

—Miri, jove: ha de tenir en compte que encara que sant Isidre era madrileny, nosaltres som catalans; que el fet diferencial existeix i existirà sempre i, que encara que afiliats a la Ceda, com el seu nom indica som autonomistes de les dretes espanyoles confederades i defensarem els nostres drets vulnerats amb tot l'entusiasme de la propietat oprimida.

—I, què hi diu el senyor Gil Robles?

—Don José María és comprensiu i se'n ha anat a París.

—Alguna missió?

—No; un viatge d'incògnit i d'etiqueta.

—A París? Ah, vaja, un viatge diplomàtic.

—Veurà, tots els camins duen a Roma.

—I vostè, començarà aviat?

—Immediatament que els radicals, ai, que els afers que actualment m'ho priven, m'ho permetin.

Corbates GRANDMOND
en tots els gustos i preus. Demaneu-les

CORREU... HI TOTS!

Un malgratenc. — Que les pas-seu felices sense necessitat els serveis d'En Josep Gispert Girons.

Suka. — Si retalléssiu els originals i els enganxéssiu en una quar-tilla us estalviàreu molta feina.

Xinès. — Us han enganyat com un idem.

15 HP. — Agafeu-vos, que ve una curva... i darrera de la curva i ha un cove.

Mary. — Va a la pàgina femenina.

Rabat. — Es molt bo... i molt vell.

Cove. — No sigueu pessimista; la *duda* ofende!

Benne. — Moltó!... *molto be-mel!*

amb el cor a la mà

ELS «VIUS»

Els senyors Azafia i Bello estigueren a punt de no ésser posats en llibertat, el 28 de desembre, malgrat l'acord de la Sala Segona del Suprem. Quan arribà a l'Audiència de Barcelona l'ordre telegràfic, hom va dir, amb aire d'allò més murri:

—A nosaltres, no! Aquest bro-mista deu pensar que oblidem que avui són els Innocents.

I el secretari del jutjat que li pertocava executar l'ordre, se'n anà tranquil·lament a Sitges.

Vingueren les comprovacions telefòniques del cas i quan es veié que l'alliberament anava de debò, la complicada maquinària judicial es posà en moviment.

Però fins a les vuit del vespre no fou possible haver convençut tots els funcionaris que havien d'intervenir que no es tractava d'una broma d'Innocents.

Igual passà amb els periodistes. Fins a darrera hora de la tarda, la premsa de Madrid no es resignà a prendre seriosament el que consideraven una facècia pròpia de la diada.

UN MANIFEST I EL SEU HOME

Amb l'aplom que el caracteritza... en les hores que no hi ha perill, el diputat rabassaire senyor Riera, de Martorell, ha adreçat una mena de manifest a l'opinió pública.

Tots els que recorden l'heroic comportament del senyor Riera, la nit del 6 d'octubre, no deixaran de tremolar davant les afirmacions d'aquest homenarrio. En la nit famosa, el rabassaire Riera feu petar la gran becaïna pels sillons de l'Ateneu. De tant en tant, entre son i son, escoltava la ràdio.

Aleshores, el nostre home exclamava:

—El cor se me n'hi va! El cor se me n'hi va!

I al cap de cinc minuts ja tornava a roncà.

Don Oriol:

—Tal com el veus, no ha abandonat mai les seves idees.

—Sí, però es veu que les seves idees l'han abandonat a ell.

UN HOME SERVICIAL

El senyor Pich i Pon, en funcions de favorit a l'Alcaldia de Barcelona i, sobretot, un home que li agrada tenir amics a tot arreu, va fer una visita a les personalitats detingudes a bord de l'«Uruguay».

El senyor Pich tingué un interès especial en parlar amb els senyors Companys i Pi i Sunyer. Se'ls oferí en tot i per tot, com a particular, com a futur alcalde i fins com a futur no alcalde.

—De vostè, no se m'ofereix exactament res — li contestà, secament, en Carles Pi i Sunyer.

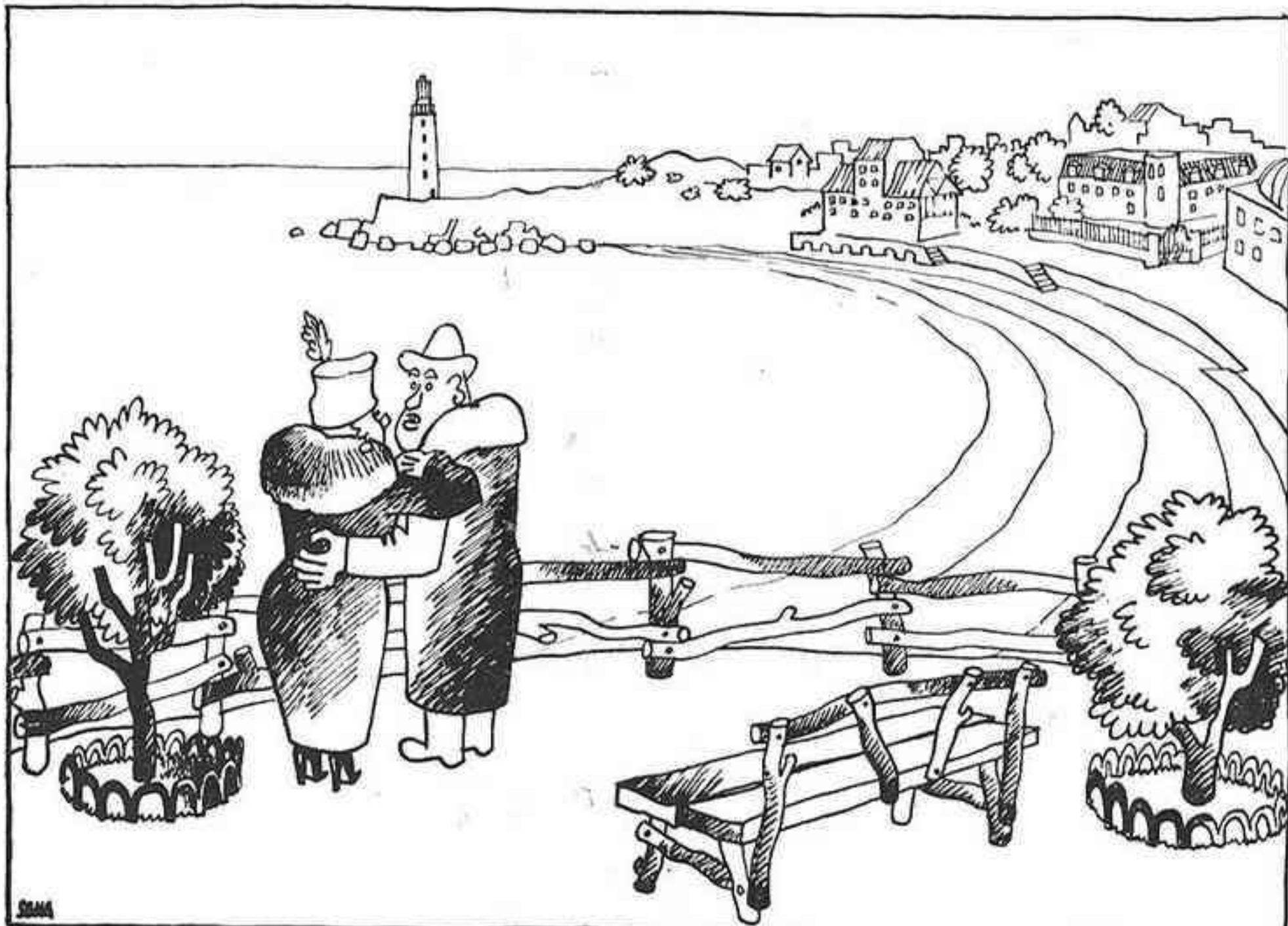
MATISOS

Per cert que *La Noche* publicà una foto dels assistents a l'apat. Però l'important no era la fotografia, sinó l'epígraf, en el qual es podia llegir:

Los periodistas que llevan a cabo la información en la Generalidad, obsequiaron con un banquete — que ya es tradición, sea cual fuera el Presidente — al Sr. Gimeñez Arenas, etc.

Aquest sea qual fuera el Presidente és, per dir-ho en una paraula, impropri d'un diari del senyor Pich.

Exigiu Corbates GRANDMOND, són joies

GIL ROBLES A BIARRITZ

—I després diran que hi ha crisi!

Aquest número ha passat per la prèvia censura

LABORCA LA VIDA

COTIZACIONS

Venciment any 1934	0.00
Emissió any 1935	?
Balanç 1934	
Polítiques	0.13
Esportives	0.15
Ciudadanes	0.05
Municipals	110.50
Espesses	4.270.80
Estranger	
Laval a Mussolini	24.40
Faust	2.000.—
Sarre	?
Uruguay	6

nat una gran calma degut a les operacions del balanç del catastròfic 1934, passat, mort i enterrat. Va arribar al seu venciment amb una cotització de 0.00 sota el nivell de la mar, i ara, vuit dies després del seu traspàs, no hi ha qui doni deu cèntims per la seva memòria. L'emissió del 35 no sembla haver inspirat una major confiança, per quant, fins el moment actual, el capital segueix mostrant-se retret. I el treball també...

euzkadi
Passeig de Gràcia, 4

Dins un ambient tranquil i distingit, trobareu tots els plats típics de la cuina basca i catalana

A l'estranger, fora de l'expectació davant de l'emissió de vots del Sarre, poca cosa a notar. Cal fer remarcar, però, el fet de que Mussolini hagi sol·licitat Laval de França per a la seva política i aquest li hagi estat concedit. Veurem ara l'ús que en farà. El trust Krupp-breusot n'està pendent.

Més cap a l'estranger és de notar la baixa de sis enters dels *Uruguay*. Esperem que els tenedors d'aquest paper podrem recuperar-los ben aviat.

Aclariment

Afortunadament s'ha posat en clar que el nostre company Sebastià Gasc no ha tingut cap participació en el tràgic afer Maleras.

Malgrat el sovinteig de les seves visites a l'establiment del carrer de l'Hospital, que naturalment van fer malpensar als malpensats, s'ha comprovat amb vivíssima satisfacció de la part de la família que ell només anava per la nena.

—Ben mirat, això serà la lluna!

NIHIL NOVUM

El tinent coronel senyor Martí-nez Herrera va convocar per di-l-luns les entitats econòmiques de la ciutat per tractar de l'atur. En la convocatòria, explicant-ne el motiu, deia, entre altres coses:

«No es que se quiera — ello seria grave error — hacer que Barcelona vuelva a una apariencia de prosperidad, reñida en absoluto con la honda y positiva realidad de su actual conjuntura. Lo que se desea es remover obstáculos, mejorar el ritmo, hacer, en fin, un esfuerzo serio y consciente de recombiamiento.»

I més avall:

«No ha sido extraña la Alcaldia a la aparición de varias disposiciones dando facilidades para que la contratación de obras pudiera realizarse dentro de normas sencillas, iniciando la transformación de los procedimientos cerrados que dificultaban la ampliación de los trabajos en otros métodos de tipo más fácil y liberal, si bien todo ello hasta ahora haya quedado circums-crito a las obras públicas.»

L'administració es simplifica. Abans aquestes coses promovien llargs debats i els regidors es deien de tot. Ara, al menys, tot va llis i bé.

«APASSIONATTO»

Els diaris catalans reproduïen sovint, amb sana alegria, les dites del comandant Gabarrón.

La modestia del comandant es ressent però d'una manera extraordinària cada vegada que la premsa catalana reproduïx alguns dels seus lapidaris comentaris. Per això l'altra dia en veure els periodistes, exclamà sense que ningú li ho preguntés:

—Yo amo a Cataluña!... Yo amo a Cataluña!... Yo amo a Cataluña más que muchos catalanes!... Mucho más!...

—Aquesta ràdio té més paràsits que abans.

—No en facis cas. Serà cosa d'un instant...

NOTES DE SOCIETAT

La Ciutat de dimarts passat, va publicar, aparentment sense to ni so, un solt sobre Grau Jassans, el qual començava així:

Amb una profunda alegria, amb un goig sincer, podem donar avui als nostres lectors i amics, que tant s'han interessat durant el curs de la malaltia; el nostre bon amic el diputat a Corts Josep Grau Jassans està, ja, fora de perill i en un període de franca convalescència.

Josep Grau Jassans ben aviat reprendrà les seves activitats polítiques, amb l'entusiasme i la fe que li han conquerit l'estima d'amics i electors, de tots els que han necessitat el seu ajut com a diputat de la República.

Com és de suposar, l'elogi va sorprendre a molts; ningú no se'n explicava la causa.

Regirant diaris, però, no fou difícil trobar que *Mirador*, en un resum polític de l'any 1934, inseria un paràgraf que deia textualment:

En aquest dia, el senyor Grau i Jassans vol provar l'Ordre Públic

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

HOTEL DE VENTAS
PELAI, 8. - TELEFON 14370

i es fa atemptar. Però no li surt bé, i el Directori de l'Esquerra l'inhabilita.

Aquest resum fou publicat di-l-luns passat. O sigui, que *La Ciutat* no va poder deixar passar ni vint-i-quatre hores sense contestar-lo a la seva manera.

DOCUMENTS

El 20 de gener de 1930, el Comitè local de la Unió Patriòtica de Pueblo Nuevo del Terrible (provincia de Córdoba) estava compost pels senyors següents:

«Presidentes honorarios: D. Miguel Primo de Rivera, D. Severiano Martínez Anido y D. José Cruz Conde.

Presidente efectivo: D. Eladio León Castro.

Vicepresidentes: D. Andrés Vázquez Redondo y D. Luiz Pedrajas.

Secretario: Don Dario Vecino González.»

El 26 de març de 1932, el Comitè local del Partido Republicano Radical de Pueblo Nuevo del Terrible (provincia de Córdoba) estava compost pels senyors següents:

«Presidentes honorarios: D. Alejandro Lerroux Garcia, D. Diego Martínez Barrio y D. Eloy Vaque-ro Cantillo.

Presidente efectivo: D. Eladio León Castro.

Vicepresidentes: D. Andrés Vázquez Redondo y D. Luis Pedrajas.

Secretario: Don Dario Vecino González.»

No cal dir quina serà la Junta efectiva del Comitè local del Bloque Nacional de Pueblo Nuevo del Terrible, el dia que el senyor Calvo Sotelo sigui al poder.

I UN BE!

El cap de la República fa dies que no s'eixampla.

Amb aquesta motiu regna males-tar.

A la República, com a la Lliga, hi cap tothom.

I més n'hi hagués!...

El senyor March s'ha fet frare.

Frare de la trampa.

El senyor Gil Robles viu a la Lluna.

A la lluna de mel (segona edició).

Si els Citroen haguessin pogut portar mitjons Molfort's, no haurien fet crak.

Salazar Alonso, president del Círculo de Bellas Artes de Madrid?

Es estrany, perquè ara no pinta gran cosa.

Han començat les obres per edifi-car els solars de la plaça de Catalunya.

Els turrons van embolicats amb paper de barba perquè és el millor i més resistent.

Després diu que Et. Be ha per-dut la gràcia.

Si algú l'ha trobada, en tot cas no és cap redactor de *Després*.

LA REGLA
SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»

Vertadera meravella moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especifics.

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Alicia en el país de les meravelles, ha estat projectat al Coliseum quasi d'amagat, entre dues projeccions del ploriquieg martinéz i Sierra *Canción de cuna*. Pel títol, sembla que tots dos films hagin d'ésser per criatures, i és cert perquè aquesta *Canción de cuna*, si hi porten un infant, el farà adormir indefectiblement. Alicia, en canvi, si l'infant té imaginació, s'hi divertirà d'allò més, sobre tot imaginant el que devia passar en els trossos suprimits. La Paramount va donar, en efecte, als periodistes, una llista dels personatges del film i la meitat al menys no es veuen enloc en el retall projectat.

Si l'infant no té imaginació, no cal dir que no li agrada, exactament com als grans. Aquests però, poden trobar-hi un poderós al·licient que consisteix en cercar la semblança entre els monstres que hi surten i les seves amistats.

ta d'una novella — és de les anomenades psicològiques. Malgrat l'acabament, una mica forçat i, el que és pitjor, sense lligam visible amb la mentalitat que fins aleshores ha informat el film, *Era una gran dama* resta una obra molt digna, presentada dignament.

No és pas de les produccions que entusiasmen al públic. Pitjor pel públic!

AVIAT
Las fronteras del amor
amb JOSE MOJICA
FOX

Al Maryland, el cinema dels films blancs, n'hi hem vist un que per poc no se'n torna de color. Te quieroy no sé quén eres. Qui ho diu és Jean Murat, un actor bo per la placa del bisbe Urquinaona a causa del color del seu nom, però que pel cinema ja no resulta tant. L'argument ens ensenya la manera de conquistar una noia, que és col·locant-se a casa seva de criat. Aquest procediment només és pot emprar amb les noies de casa bona, que és el que es tractava de demostrar.

PUBLIC CINEMA
Passatge de Gràcia, núm. 57
Tel·lèfon número 79684
Secció contínua 3 tardes a 1 matí
Seient i pesseta

Reportatges d'actualidad Mundial
Segona visió
UFA Exclusiu - Eclair Journal Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

Jacques Feyder, que és un director francès que s'ha passat molt de temps a Amèrica, quan ha tornat a França ha fet un nou film francès, és a dir, amb tota aquella penúria de mitjans acostumada, amb aquells acostumats allargaments per dir coses simples i curtes i amb aquelles grans pretensions al trascendentalisme. Malgrat això, i com d'esquivalentes, s'hi fiquen uns tipus interessants i unes escenes molt bones i molt ben resoltes.

ACTUALIDADES
de CATALUNYA 57 Tel. 1701

Sessió contínua de 3 tardes a 1 matí

Noticiari FOX Mundial
El mundo en que vivimos
Vistes de Barcelona
Lisboa i les seves illes
En el azul Mediterraneo
Fronteras del Sur
Seient únic: UNA pesseta

MARYLAND
P. URQUINAONA, 5

Una producció Radio-Films

Com que no podia projectar aquest film dolent, la Cinea es va haver de resignar a posar-ne un de bo, *Ella era una gran dama*, i se'n va excusar no anunciant-lo. Les poques persones que l'han vist no se'n peneixen.

Era una gran dama és la història d'una dona de caràcter que lluita amb la hostilitat de la societat, que no li perdona el seu origen (el seu pare, noble anglès, s'havia casat amb una criada).

La pel·lícula — que suposem tre-

El Rosario és un altre film francès i el fan al Metropol. Però, quin film! És el film que sembla que aspiri a fer els productors espanyols. Només caldria dir que és tret d'aquella novella ploranera de Florence Barclay i que per ací es digué que havia inspirat alguna cosa de Sor Angélica. Però se'n ha de dir més, entre altres coses que els actors declamen que sembla que hi facin el Tenorio. I naturalment, que el públic s'hi desfà en un mar de llàgrimes.

Què calamidad, és un film anglès del qual el més ben trobat és el títol en espanyol. I és una llàstima, perquè ens agraden els films anglesos. Però aquest es veu que és dels primers que varen fer i ara, que la producció anglesa fa grans coses, el donen emparant-lo en el pavelló.

FANTASIO
FACIL DE AMAR
Adolphe Menjou
Geneviève Tobin
Warner Bros.
First National

Però al Fèmina fan també *Toda una mujer*, que també és tota una altra cosa. La protagonista és Anna Harding, aquella senyora que no es va voler tallar els cabells i porta una gran tannara. En el film demostra que amb els cabells llargs també es pot ésser avui dia molt elegant, però potser ho demostra massa. Clive Brook hi fa una mena de paper de fantasma que li escau molt i a més, és en escenes curtes i ben espaiades, dos avantatges.

COLISEUM
Les dones més formoses del món en
El crimen del Vanities
Es un film PARAMOUNT ESPECTACULAR!!! APASSIONANT!!!

Por un millón, que es projecta al Fantasio, és un film divertit i que podria donar molt més del que dona. Però s'ha de tenir en compte que el protagonista és Gustav Froelich i aquest actor és massa bell per fer-li fer certes coses sense ofendre a les seves admiradores. Per alguna cosa l'anunci de diumenge de la setmana passada deia:

Miércoles, noche. Presentación del apuesto galán Gustav Froelich, más alegre, más precioso y simpático que nunca, en Por un millón

Amb un actor que cada vegada és més precioso no es poden fer gaires coses, ei! en el bon sentit de la paraula, i segons qui, entenem-nos!

Aquell senyor que es diu periodista i es fa retratar amb capa en els films d'actualitat, ara ha parlat, des de la seva capa, de la rifa de Nadal. Mentre Emili Ferrer dibuixa la caricatura del personatge representatiu de l'indret on van a parar els premis, el senyor Rodríguez de Castro va fent brometa i en arribar a la segona diu la següent gràcia: *Los catalanes tendrán para butifarra y munchetas*. Trobem que Emili Ferrer, com a català, l'havia de convidar a botifarra, com fan els espectadors, a casa nostra.

DANIEL'S ja no es discuteix DANIEL'S es recomana
Rambla Catalunya, 13 - Barcelona

Els empresaris, els autors i la premsa, en plena pacificació dels esperits

Per la premsa diària i si va al cinema, el lector ja s'haurà assabentat del plet que hi ha entre la Societat d'Autors i els empresaris. Els autors volen cobrar un dret: els empresaris no volen pagar-lo perquè diuen que els autors no són els autors. El radical senyor Sáenz de Burruaga — nom evocador — diu a *La Veu de Catalunya* que:

L'adaptador és autor. Però, per altra banda, el veritable autor és aquell qui produeix el film. Més autor que l'autor del llibre o obra del qual és adaptat el film, és el director, és l'artista. L'artista que l'interpreta també és autor. Crea un tipus, un personatge, que, imprès en la pel·lícula, sempre serà el mateix.

Però els autors li contesten fent suspèndre governativament els films i el públic es queda sense veure'ls.

Naturalment, sense veure'ls per ara, perquè de veure'ls ja els veurà quan la cosa s'arangi, que s'arranjarà, com sempre, augmentant el preu de les localitats. Però això només interessa al públic i per això no ens interessa a nosaltres perquè, com tot periòdic que s'estimi, no ens preocupa altra cosa que els anuncis.

Per cert que això dels anuncis també està d'allò més malament. Ja se'n hauran donat els lectors en veure que tots els diaris porten els mateixos anuncis del mateix tamany. Als que es pensin que és perquè tots els films són dolents, els haurem de dir que es deu a un acord de la Mútua de no donar anuncis de més de 4 línies. Els diaris, naturalment, fan contestat no publicant aquelles delicioses i gratuïtes gaselles. Nosaltres anirem més lluny; no publicarem les gaselles i direm que tots els films són dolents. Al cap i a la fi no farem altra cosa que dir el que ja es pensa el lector. Ara, que totesguit que la Mútua es decideixi a donar-nos pàgines senceres d'anunci, estem disposats a dir que els films són magnífics, que tampoc no serà altra cosa que dir el que es pensarà el lector. Després aquest ja s'ho trobarà, com sempre.

Les setze «hermanitas» dels pobres

Quan es va estrenar al Maryland *Las cuatro hermanitas*, en veure que eren tan bones i tan blanques i que el local complia amb el que havia promès, una entitat benèfica va concertar uns abonaments a quatre dijous per deu pessetes, a benefici dels pobres del «Cristu de Lepantu» i perquè els seus socis pugessin beneficiar-se de quatre sessions bones i barates. Però, què va passar? Que a l'inrevés del que sol passar amb els films bons, que no duren més d'una setmana als programes, *Las cuatro hermanitas* va agradar tant com un film dolent espanyol, que ja és dir, i els socis benèfics varen veure, el primer dijous, *Las cuatro hermanitas* i els va agradar molt. El segon dijous *Las cuatro hermanitas* i també els va agradar molt. El tercer dijous, *Las cuatro hermanitas* i ja varen trobar que era un bon film, però vaja, potser eren massa germanes. La quarta setmana varen respirar; havien canviat el programa. I, fins i tot, el film no era tan blanc. Quina alegria! I vingué el dilluns i esperaren el dimarts, i vingué el dimarts i esperaren el dimecres i vingué el dimecres i esperaren el dijous...

I vingué el dijous i la Societat d'Autors suspengué el film i a la nit, les famílies de l'entitat benèfica varen veure *Las cuatro hermanitas*. El «Cristu de Lepantu» havia de tapar-se les orelles.

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corts. 414 - Tel·lèfon 30422

Mira: un meló que no ha estat taxat per la censura!

MOLT BEE!

En art no compten les intencions, sinó els resultats. Aquest pensament, tant celebrat, ve com l'anell al dit per parlar del *Meló*, de Bernstein, que la companyia Diaz-Collado ha presentat al Teatre Barcelona.

No sabem què passa amb les companyies castellanes i, sobretot, amb els traductors castellans, que quan se les empenen amb una obra francesa, per bona que sigui, la deixen com nova.

Aquest *Meló* de Bernstein que fan al Barcelona sembla, més aviat, una cindria.

Aquests homes, realment, han d'ésser molt forts. Perquè amb totes les que han aguantat fins ara...

Boxa - Nou Món
Avui, a les 10'15 nit, gran vetllada
RIAMBAU - LITTIER
PRADES - BADIA
ORTEGA - SAFONT
Entrada general: 2 pessetes

Gran Teatre del Liceu
Empresa i Direcció Artística Joan Mestres Calvet
Dijous, a les 9 nit:
La Walkyria
Per Nemetny - Struck - Laholm - Nissen Weber - M. D. Karl Elmendorf
Dissabte, a les 9 nit:
AIDA
Per Jacobo - Salagaray - Alsina
Diumenge, a les 4'30 tarda:
LA WALKYRIA
Pels mateixos artistes del dijous

La segona «intentiona» de la companyia Clapera a l'Apolo ha acabat si fa no fa com la primera. Ha acabat millor, de totes maneres, perquè sols han tingut temps de representar una sola obra dolenta: *Les verges caigudes*, del plorat Poal Aregall.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels 200s de la pala

Finalment, al Poliorama han estrenat *Els homes forts*, del senyor Albert Piera.

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Totes les tardes: EXIT de
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Totes les nits: L'xit més gran de l'any
Las de los ojos en blanco
MARGARIDA CARBAJAL i tota la companyia

Un redactor d'*El Día Gráfico* ha celebrat un interviu encomiàtic amb Enric Borràs. El periodista no deixa parar l'incensar un sol instant. De meravella en meravella, arriba a escriure, al peu d'una foto:

Después de comer, el gran actor — costumbres sencillas — toma café, en compañía de su esposa, en el jardín de su torre.

Costumbres sencillas... Doncs, on voldria que el prengué el café? A la sala d'actes del Palau Nacional?

Per cert que en aquesta interviu don Enric confessa que té moltes ganes d'anar a sudamèrica.

Si és com a represàlia de la vinguda aquí dels Irustes, Fugazots i Demares, ho trobem dur, però justificat.

SALA PARÉS
JULI SOLÉ - PINTURES
MANUEL MARTI - ESCULTURES

EL BE...RNAT
METGE

El Be...rnat Metge, atent a l'actualitat i en el seu paper de guaita monocular i capdevilesc, no pot menys que remarcar la enorme importància del número extraordinari de *D'ací i d'allà*, aparegut aquests darrers dies.

Aquest número bat tots els rècords establerts fins ara en el nostre país. Fa sortir fum del cap i n'hi ha per llogar-hi cadires si hom vol que els desmais no tinguin conseqüències.

Els GATPACS, ADLANS, i «demés» folks que hi han col·laborat, pot ben dir-se que s'han apuntat un «tant», encara que hi ha gent que diu que no els ve d'un.

La portada d'aquest número extraordinari, que — oh follia lopez-laussasiana — ha estat executada per En Joan Miró, ha produït en certs medis més o menys ateneístics un fervent desig de rosegari el fetge i de passada masegar-li la melsa.

S'han registrat centenars d'atacs de feridura.

Hi ha moltes senyores menopausiques malaltes d'aquesta feta. I molts fells sobreixits.

La senyora Àurea de Sarrià, en veure la reproducció d'*El desnonament del moble-aliment* de Dalí, va tenir un cobriment de «cubre-corse» en pensar que a ella també li havien robat la tauleta de nit en una visita de compliment que li

van fer uns lladres a la seva torreta de Sitges. Davant del quadro va comprendre per què se la trobava tant a faltar (la tauleta, eh?)

Per cert que d'aquest robatori en parlarem. El poeta Salvador Perarnau, davant del número de D'ací i d'allà, va declarar que per ell estava bé i que el trobava molt gruixut, però que hi havia poc jocivisme i que era poc poètic.

Després d'un examen atent va arribar a relacionar una escultura «dada» amb la flor natural que va guanyar aquest estiu passat a Sant Julià de Vilatorrada. Va ésser molt aplaudit.

El senyor Tomàs Roig i Llop s'hi va engrascar. Va mirar-lo i remirar-lo i després de donar-li moltes voltes, va dir: «Quina llàstima del filferro! Si no fos per aquest filferro el radiaria sencer!!»

La senyora Mercè Plantada també va veure un exemplar d'aquest discutit número, que acabava de sortir de les mans del meu virulent amic Cortès i Vidal (que per cert se'l mirava d'amagat) i no pogué ocultar ni ella la emoció ni En Cortès i Vidal el número en cap butxaca, ambdues coses perfectament comprensibles.

La senyora Mercè (Plantada) fou interrogada per ell. «Manolob Romcora.»

Tota emocionada anava cridant per la Llibreria Catalana: «Es magnífic!! Quina cosa! M'ha deixat plantada!»

«Però si ja ho era! Que no se'n recorda?» li objectà tímidament En Romcora.

«Mira: entre En Prats i els surrealistes m'heu girat el cervell! El senyor Comas i Solà, especialista en estrelles d'actualitat i fantasies meteorològiques, va veure també el número extraordinari de Nadal de D'ací i d'allà. Donant-se molta importància perquè el que anava a dir en tenia molt poca, acabà dient:

«M'interessa com astrònom. Aquest número farà veure «les estrelles» a molta gent.

I el vaticini s'ha confirmat. És la primera vegada que n'ensopega una.

L'altre dia jugaven al set-i-mig en la si de la família Tasis i Marca. De sobte un dels íntims de la casa, observant el posat «pinturer» d'En Rafael, diu a un altre de la colla:

«Mira, mira aquell com presum. Ni vol carta!»

«Veuràs—respon l'altre—. Tasis i Marca.»

A les acalades d'aquest estiu, la torre de la senyora Aurea de Sarrà de Sitges fou minuciosament robdada.

Els lladres arribaren en un magnífic camió de sis tones i, després de carregar-hi mobles, petxines, momies i altres excessos, lligaren a la propietària, aprofitant els sacsons favorables i la ficaren dins un sac.

Degut a la nerviositat que acompanya aquestes actuacions, no s'adonaren, de moment, que el camió s'inclinava pareçosament cap una banda.

En arribar a les afores de Sitges el camió frenà en sec.

Una veu d'un lladre demanà des de l'exterior: «Què has fet, «Llonillo?»

«He descarregat a la senyora, perquè ens hauria compromès...»

Al Lyceum Club (Fontanella, 18, tercer—hi ha banyera i ascensor—) tingué lloc un recital poètic a càrrec de Maria Millàs Rattleta Riquer.

Bon punt començà el recital, el genial Cortès i Vidal s'adormí en un cadiral per tal de justificar el títol de la primera poesia («Per què canten les mares», de Jacint Verdaguer).

Després la senyora Millàs oferí a la curiositat del públic el poema «Haidé», de Margall. El poeta Domènec Guansé, allí present, li contestà amb el seu habitual «Haidemí».

La «Eugenia» d'En Sagarra, amb les seves mitges de color de mandarina, agradà molt a la concurrència.

Ignasi Agustí va ploure amb el seu poema, naturalment, inacabat «De jo quan seré gran».

I finalment En Josep Janés, el discutit, tançà amb elegància la reunió amb l'«Oda a Margareta», que engrésca als comptadíssims assistents que tingueren la fortuna de no trobar-se baixant les escales en aquell crític i re crític moment.

De Roser Matheu: «Maridet on ets? Maridet no em veus? Es que sóc petita... Però em faré més gran. Estimant Joan. Si és que això t'exita. Vina, dones, joanet. Sense por del fret. Ni la mullena. I et diré un verset. Ben, ben tronadet de «La Carena»»

L'HOME QUE VOLIA TANCAR LA FONT

Aprofitant l'estat de guerra...

L'any nou dels surrealistes

EL PERVERS «FOCIUS». — El sàdic Foix, autor de tants poemes on amb un to angèlic es diuen les coses més concupiscents i pecaminoses, ha escrit i publicat a la resuscitada La Publicitat un article («Un balanç favorable») on es pot llegir el paràgraf següent que el lector judicà amb coneixement de causa tot seguit.

Diu Foix: «Recordo, en aquests moments, els què contra tots els vents han mantingut aquestes col·leccions bàsiques. Recordo els sostenidors (libric, més que libric!) de la Revista (naturalment es tracta d'una al·lusió als sostenidors de la «Lampista»), una noia molt trepada de Sarrà, de «La Paraula» (altra al·lusió als sostenidors de la Paula, una altra noia de Sarrà.)»

Per què seguir? A FOIX EL SUBCONSCIENT EL TRAEIX de mala manera a cada pas.

NOTA DE SOCIETAT. — Per tal d'acomodar amb tots els honors el traspassat any 1934, l'arquitecte del GATCPAC, Germà Rodríguez Arias, va reunir a casa seva el bo i millor de les seves dilatades amistats.

Comparegueren a la festa, Aurea de Sarrà, vestida de Ciutat de Repons, que executà la dansa funcional de recent creació: «La pila del greix».

Va acabar tan suada que la senyora de la casa va haver de tancar-la una estona a la «nevera».

El poeta Salvador Perarnau va recitar la poesia que obtingué la flor natural a Ulldecona.

El pintor Borrell, amb tot de fanaltes de colors penjats a la barba, animà notablement la reunió.

Lluís Capdevila interpretà a la «chaise-longue» un capítol de la seva novel·la «Memòries d'un lit de matrimoni».

El crític teatral senyor Brenat i Sopant a l'hora de les pastes va fer un gran paper, encara que va trobar que les «Memòries d'un lit de matrimoni» eren un plagiat de «Les memòries d'un wagon-lit», de Víctor Hugo.

La poetessa Roser Matheu llegí aquella poesia al·lusiva, que fa: «Ai marit! Tinc en el pit Una cosa que em fa nosa.»

El marit li va respondre amb justesa: «Ja ho sé, Roser. Ets tan sensible Que et fa nosa l'imperdible.»

Realment la festa fou una meravella. Tothom sortí molt satisfet del pis, dient que allò era art i el demés «mandanga».

Deixaren d'assistir a la reunió, Mossèn Joan Prats, rector de la parròquia d'Adlan; Joan Miró, emblematador honorari del Pla de l'Os; Joaquim Gomis, col·leccionista de teps de suro de xampany; Carles Sindreu, escriptor de la Virreina, i altres, moltíssims que sentim no recordar.

Elegància i distinció. Demaneu sempre CORBATES GRANDMOND

Elegància i distinció. Demaneu sempre CORBATES GRANDMOND

—Cada dia sóc més curt de vista!

ovelles esgarriades

El castellà que ara es parla

De Mirador del dia 29 dels passats mes i any, en la secció Aires de Fora:

«A Leningrad s'ha presentat una nova atracció circenca: El arte de los buzos.»

En la mateixa secció i una mica més avall:

«S'ha celebrat a París un espectacle titulat Historia de los Polichinelas.»

I encara una mica més avall:

«A Sofia, el teatre Nacional fa servir intel·ligentment la producció clàssica, la representació dels altis valors internacionals i l'estrena dels autors moderns. S'està assajant per a ésser representat molt aviat, El reino de los siervos.»

De manera que a Leningrad, París, Sofia, els títols de les obres són en castellà! Aquesta gent resulten més comprensius que els catalans!

Jocs de mans

El Diario de Madrid del dia 3 publicava un reportatge sobre la vida dels deportats de l'U.R.S.S. a la illa Solovki. Un dels paràgrafs finals feia:

«Algunos se cortan las manos con el hacha de trabajo; el suicidio es difícil, pues si uno lo comete, todo su grupo es declarado responsable.»

El Diario de Madrid troba que és difícil suicidar-se. En canvi, tallar-se les mans amb una destrall, els deu semblar el més senzill del món. La primera no direm que no, però... i la segona?

Una passió suïcida

El senyor Civera i Sormaní explica de manera assats realista, mira què tal, a La Veu de Catalunya de diumenge l'argument de Melo, i perquè els lectors no es pensin que es tracta de la coneguda fruita, cada vegada que cita el títol de l'obra de Bernstein aclareix entre parèntesis (melodrama) i diu:

«La passió enterboleix els ulls de la dona perversa, i acaba llançant-se al Sena.»

Una passió que acaba llançant-se al Sena ha de tenir uns certes dificultats per desbordar-se.

La mort a Malgrat

Els veïns de Malgrat han rebut, entre altres, la següent felicitació:

«Felicitat a vostè i família, les pasqües de Nadal i Any Nou, Josep Gispert Grons, sepulturer.»

El malgratenc que ens tramet aquesta tarja, explica que el sepulter Gispert fou gratificadíssim, «perquè ja compreheu — diu — que amb aquest home cal estar-hi bé.»

Innocents

Retallam de Mirador, diari, del dia 29 de desembre: «EL MIQUELET DE VALENCIA TINDRA ASCENSOR»

València, 28. — L'alcalde ha celebrat diverses conferències amb les autoritats eclesiàstiques, i després d'un detingut estudi han seleccionat dos projectes per a instal·lar un ascensor al «Miquelet».

El primer, original del campaner del «Miquelet», és, senzillament, un ascensor. El segon consisteix a construir, juntament al «Miquelet», un soterrani de cinquanta metres de profunditat i traslladar-hi el «Miquelet», amb la qual cosa els viants, a peu pla o baixant algunes escales, es trobarien a la placeta on és enclavada la famosa campana «Maná».

Després de nous estudis s'ha acceptat el primer projecte, i aquest matí han començat les obres amb l'assistència de l'Ajuntament en ple. La banda municipal ha donat un concert de música valenciana.»

No és pas per culpa d'aquesta informació que Mirador ha deixat d'ésser diari, encara que s'ho mereixeria.

LA MISSA DEL GALL

En molts temples de la nostra ciutat ha estat celebrada la típica missa del Gall, amb nodrida assistència de fidels. Les celebracions han estat molt llúides, i hi han estat distribuïdes moltes Comunions. A l'hora de tancar aquesta edició, les nostres notícies són que l'inefable Ofici de mitja nit s'ha descabdellat solemnement i ha terminat la piadosa cerimònia amb tot ordre, sense ni el més lleu incident.

D'uns anys ençà, fa goig de veure com la Missa del Gall reprèn un nou esplendor, amb el reconeixement de la sagrada litúrgia, la represa del bell cant gregorià, deguda al procediment «Motu Proprio» de Pius X, de santa memòria, i el mateix afijament de la tradició popular, que havia perdut qui sap-lo durant uns anys de decadència, amb vegetacions sobrevingudes de gust dubtós i afeïtons innecessaris, un xic dissonants.

L'elegància veritable, la noble i bella severitat, el gest recollit i espiritual, la pia almoïna, l'adoració devota, la sagrada Comunió, l'efusiva i gentil cortesia, la joiosa alegria cristiana de la Nit de Nadal en tots els assistents a la incomparable i emotiva Missa del Gall, han estat les característiques d'aquesta celebració, que ha posat una nota de llum i d'espiritualitat arreu, tant al centre com a les barriades i suburbis de Barcelona.»

La nit de Nadal fou nit de tempesta a La Veu, i el senyor Cambó decidí que, com que ja havien tractat de traspasar la del vespre a la Ràdio Associació, hi fos traspasada amb tot l'equip, Abadal i Vinyals comprés, el més aviat

Realment, una «foto» que no és una foto sinó un dibuix, és comprèn que signi comentada.

Científiques

D'El Matí del primer d'any, el títol a tres columnes d'un article de J. O. Barceló:

«Circumcisió espiritual.»

Realment, deu ésser la menys dolorosa.

Un resultat difícil

Del Full Oficial del dia 24:

POBLE NOU, 4: MANRESA, Malgrat el lleuger domini exercit pel Manresa, aquest partit ha acabat amb el resultat de 3 a 1 a favor del Poble Nou. Marcaren Rini (2) i Blasi, del Poble Nou, i Terradelles, pel Manresa. A la segona part, el domini ha estat favorable al Manresa, que ha arribat a igualar. Els autors dels gols han estat: Marin (de penal), Terradelles i Polo.

Malgrat aquesta ressenya, el resultat del partit resta obscür. Mentre pel títol, sembla que guanyà el Poble Nou per 4 a cap, més avall diu que sols va guanyar per 3 a 1 i, finalment, declara que el domini ha estat favorable al Manresa que ha arribat a igualar. Per acabar-ho d'acabar resulta que un gol fou marcat per un tal Polo, el nom del qual no figura en cap dels dos equips.

Estem per creure que el partit Poble Nou-Manresa no es va celebrar.

CORBATES GRANDMOND Mai superades. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND Mai superades. Demaneu-les

El darrer gall de «La Veu del Vespre»

Encara que no es digui, una de les causes de la mort de La Veu del Vespre ha estat la mateixa que la de la mort de la veu de qual-sevol tenor: els galls. Un dia publicava els peus d'uns gravats canviats; un altre, una informació de la Generalitat en la qual feia declaracions el tinent coronel Martínez Herrera en comptes del tinent coronel Giménez Arenas; un altre era un altre gall. Però el gall final fou un gall de debò, un gall de funció de benefici, perquè va ésser el gall de la Missa del Gall, o sigui la informació completa i detallada de la Missa del Gall feta per En Bertran i Pijoan i controlada pels tècnics de la Liga Espiritual de la Nostra Dona de Montserrat publicada a les set del vespre del dia vint-i-quatre de desembre, o sigui cinc hores abans de celebrar-se la missa, informació que reproduïm nosaltres i que no va publicar La Veu de Catalunya del matí següent degut al terrabastall que s'armà.

Diu, amb aquella senzillesa, la informació:

«LA MISSA DEL GALL

En molts temples de la nostra ciutat ha estat celebrada la típica missa del Gall, amb nodrida assistència de fidels. Les celebracions han estat molt llúides, i hi han estat distribuïdes moltes Comunions. A l'hora de tancar aquesta edició, les nostres notícies són que l'inefable Ofici de mitja nit s'ha descabdellat solemnement i ha terminat la piadosa cerimònia amb tot ordre, sense ni el més lleu incident.

D'uns anys ençà, fa goig de veure com la Missa del Gall reprèn un nou esplendor, amb el reconeixement de la sagrada litúrgia, la represa del bell cant gregorià, deguda al procediment «Motu Proprio» de Pius X, de santa memòria, i el mateix afijament de la tradició popular, que havia perdut qui sap-lo durant uns anys de decadència, amb vegetacions sobrevingudes de gust dubtós i afeïtons innecessaris, un xic dissonants.

L'elegància veritable, la noble i bella severitat, el gest recollit i espiritual, la pia almoïna, l'adoració devota, la sagrada Comunió, l'efusiva i gentil cortesia, la joiosa alegria cristiana de la Nit de Nadal en tots els assistents a la incomparable i emotiva Missa del Gall, han estat les característiques d'aquesta celebració, que ha posat una nota de llum i d'espiritualitat arreu, tant al centre com a les barriades i suburbis de Barcelona.»

La nit de Nadal fou nit de tempesta a La Veu, i el senyor Cambó decidí que, com que ja havien tractat de traspasar la del vespre a la Ràdio Associació, hi fos traspasada amb tot l'equip, Abadal i Vinyals comprés, el més aviat

Realment, una «foto» que no és una foto sinó un dibuix, és comprèn que signi comentada.

Científiques

D'El Matí del primer d'any, el títol a tres columnes d'un article de J. O. Barceló:

«Circumcisió espiritual.»

Realment, deu ésser la menys dolorosa.

Un resultat difícil

Del Full Oficial del dia 24:

POBLE NOU, 4: MANRESA, Malgrat el lleuger domini exercit pel Manresa, aquest partit ha acabat amb el resultat de 3 a 1 a favor del Poble Nou. Marcaren Rini (2) i Blasi, del Poble Nou, i Terradelles, pel Manresa. A la segona part, el domini ha estat favorable al Manresa, que ha arribat a igualar. Els autors dels gols han estat: Marin (de penal), Terradelles i Polo.

Malgrat aquesta ressenya, el resultat del partit resta obscür. Mentre pel títol, sembla que guanyà el Poble Nou per 4 a cap, més avall diu que sols va guanyar per 3 a 1 i, finalment, declara que el domini ha estat favorable al Manresa que ha arribat a igualar. Per acabar-ho d'acabar resulta que un gol fou marcat per un tal Polo, el nom del qual no figura en cap dels dos equips.

Estem per creure que el partit Poble Nou-Manresa no es va celebrar.

CORBATES GRANDMOND Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND Distinció suprema. Demaneu-les

possible, i com que la cosa fou feta en un instant, d'ací el títol del nou vell diari.

I pensar que si hi hagués hagut ràdio fa uns anys tampoc no tindríem La Veu de Catalunya. Perquè La Veu de Catalunya encara en féu una de més grossa: va publicar, amb fotografies, crítica de l'òpera i notes de societat una inauguració de temporada del Liceu que s'havia suspès! I com que faria estona que no sortiria, se'n diria, segurament, L'Estona.

CORBATES GRANDMOND en Camiseries. Demaneu-les

Els bells anuncis

Són, naturalment, de La Vanguardia. Aquí en reproduïm uns quants:

«Con 1000 pessetas, 500 diarias beneficio en negocio exportación. Escríbid a Vanguardia 3370.»

Aquest negoci deu consistir en fer-se radical.

Un altre:

«Vendo Rayos X Estática otros aparatos nuevos 400 duros todo telescopio 82 nirs Radio Philips Casa en Mataró Llaves en mano para vaqueria carbonera o renta 3400 \$. Escríbid a Vanguardia 1025.»

Fa l'efecte que aquest home es ven el seu i el dels altres.

L'anunci d'un aememoriat:

«Documentos extraviados en cajas caudales reloj pulsera señora, recuerdo familia en Rosellón jto. Aribau. Gratificaré. Gracias. Telefonad núm. 74827.»

I està segur de no haver perdut el telèfon?

Per acabar...

«Ansiedad, Manías curación radical. Ronda San Antonio, 82, 1.ª segunda.»

El recomanem al senyor Esclasons.

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555.

CORBATES GRANDMOND Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND Distinció suprema. Demaneu-les

D'EL BE NEGRE DE 5 DE GENER DE 1932

COM ES FA I ES DESFA «EL BE NEGRE»

El redactor d'EL BE NEGRE, en principi, ha d'ésser un home mal educat, de mal geni, mastegat-ximents i malasang. Amb bons sentiments no es pot escriure un periòdic com el nostre.

Per entrar a la Redacció d'EL BE NEGRE precisa un examen previ de les condicions morals i artístiques del sol·licitant. A tal fi, es forma un tribunal autoritzat d'en Pociello. A la seva dreta s'hi asseu el delegat de la Lliga Maçònica i Espiritista, i a l'esquerra el director en funcions d'EL BE NEGRE.

L'interrogatori sol anar així: Secretari. — Vós preteheu entrar a la redacció d'EL BE NEGRE? Aspirant. — Exacte.

S. — Com esteu de moral? A. — Malament, senyor. S. — Expliqueu-vos. A. — Tinc catorze fills naturals, vaig prendre part a l'assalt de la Caixa d'Estalvis de Terrassa, sóc admirador d'En Roc Boronat i lleigeixo tots els articles d'en Màrius Aguilar.

S. — Vaja, bon començament. I de religió, què? A. — Sóc escèptic? S. — Expliqueu-vos més clar. A. — Vull dir que sóc catòlic. S. — Entesos. Com nosaltres. I d'humor, com esteu?

A. — Practico, de preferència, la broma grollera i de mal gust. S. — Això marxà! I les vostres pretensions econòmiques? A. — Tota la vida he fet de periodista.

S. — Què voleu dir amb això? A. — Que tota la vida he fet de periodista. S. — No ho entenc. El President (adreçant-se confidencialment al Secretari). — No siguis ase! Vol dir que està avestat a no cobrar.

A. — Justa! S. — Ah!, si és així, excellent. Jo sospitava, més aviat, que voleu dir que no sabéu llegir ni escriure.

A. — D'això tampoc en sé. S. — Doncs com és que voleu ésser redactor d'EL BE NEGRE? A. — Perquè m'han dit que era un periòdic imparcial y conservador.

S. — No us han enganyat. Aquestes són, efectivament, les nostres característiques principals. Però també en tenim d'altres que val la pena que no ignoreu. Per exemple: ameua la insidia?

A. — Sí, senyor. S. — I la injúria? A. — També. S. — I la baixa delació? A. — Encara més. S. — Us agrada el vi? A. — Massa.

S. — I la morfina? A. — Uí! S. — I la cocaïna? A. — Uí, uí! S. — I l'aspirina? A. — Uí, uí, uí! S. — I les donotes? A. — Calli, bojot, calli. S. (als senyors del Tribunal). — Deliberem, senyors? Deliberem, senyors del Tribunal. — Deliberem.

(Deliberem.) S. (a l'Aspirant). — Ja hem deliberat. Quedeu admès.

A. — Aquest i el dia de la primera comunió, són els dos dies més feliços de la meua vida.

Aquest número ha passat per la pre-
via censura

Un homenatge merescut

El senyor Milianu ha estat homenajat a Pontevedra. Li han regalat un bust de bronze que el representa i ell ha fet un discurs cantant l'amor.

El senyor Iglesias Emiliano (Don Ambrosio), digué que l'amor estava desterrat del món actual per un concepte materialista que ha romput tots els principis ètics.

Ningú com ell, que des de temps pateix, ai, gaudeix, d'aquesta ruptura, per parlar-ne.

El senyor Iglesias, però, trobà que això no podia anar. Quan les coses es generalitzen massa, perden tot valor. Al senyor Iglesias li han pres l'exclusiva i per això digué que cal retornar a l'amor que com un aire de gènesi canvià l'espectacle depriment del món materialista. Amb un món així, en efecte, és impossible actuar.

Tenim notícia que el bust del senyor Emiliano Iglesias ha estat instal·lat a casa seva amb un tovalló lligat al coll. Així s'assembla més. L'únic que li falta és parlar, i, naturalment, dits.

—I aquests números també els passen per la censura?

CORBATES GRANDMOND Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND Distinció suprema. Demaneu-les

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Mendizábal, 23